

AKATALPA

Ağustos 2013 - Sayı 164

Aylık Şiir ve Eleştiri Dergisi

ISSN 1305 - 7685

Serdar ÜNVER

ER ZAMAN

En erte'si
Geldi gibi
"Haydi!" diyen
Er Zaman'ı
Dinlesem ne
Dinlesemsem...

Eksik gedik
Tek şimdide
Değil diye
Günü geç'e
Kurdum evvel
Nerde kim'sem...

Ozan KAÇAR

EVLERE BAKMAK

evin mutfağında aranmalı ne aranacaksa
küpe, küllük, anne, baba, güvercin
saralı hallerimin bir bardak suyu
saklı erotik gazete kesiklerim
zaaf poşetlerimin hasıraltı gürültüsü

beni kimsenin görmediği yerlerde döv
sinir krizlerinin ellerinden öperim
çokça öperim hakkım var buna
birazdan yetişir ev sahibem
elinden çekip alır beni
evinde zeytin verir
hakkı var mı buna?

eve de gelirim korkma anne
karanlıkta imlalarımız alınmış gibi ağlaşıyoruz
sesimiz Mezopotamya'ya ulaşır, savaş çıkar
onları ev sahibem koruyamaz

hüznü tanı kaburga kemiğimden yarattı
kadına kök saldım

ve kokumdan tanı beni tanı, gece beraber rüyalar
görmüşlüğümüzden

Musa ÖZ

KUŞLAR SAYFAYA ÇEKİLİR

Gökyüzü sütlenir, çiy bulutu der annem
Elimde bir kalp ağırlığı oluşur

Çayırın düğümlerini çözüp sererim önüme

Benzer gün sonlarını yürüyüp giderim

El atsam dizlerine bir kumru havalanır usulca
Dereler yola başlar elin nerede

Kuşlar sayfaya çekilir, bir tümce çoğalır

Koynun evin içine alışır, yaz yaşlanır

Nerde karmaşık yolcu düş sonu düzeltmeni
Ovanın bakırcısıyım kalaycısıyım göğün

Kokularını görürüm sürtünür morca otlara

Kırlardan bir haber alırım beni sorar

Yoksul gidişine değinmeliyim geniş meraların

Bir sofraya kurarım bir tarafı deniz
Bir tarafı kırlar

Görebilirsin kelimeleri ağırlığı düşer koluna

Yolcusun, çünkü uzaklara yaşıyorsun

Kuşlar sayfaya çekilir, bir tümce çoğalır

Döndü Açıkgöz, Adnan Akdağ, M. Sait Aktaş, Necati Albayrak, Gökhan Arslan, Seçil Avcı, Sevil Avşar, Alican Aydoslu, Utkun Büyükaşık, Fırat Caner, Sulhi Ceylan, Meryem Coşkunca, Onurcan Çakır, Ünsal Çankaya, Oresay Özgür Doğan, Necati Eker, Ali Erbil, Özgün Ergen, Osman Serhat Erkekli, Gökhan Ertekin, Ozan Genç, Sertaç Gereç, Serkan Gezmen, Niyazi Mete Gürkan, Nihan Işıken, Ozan Kaçar, Abbas Karakaya, Müştehir Karakaya, Yaşar Kavas, Hüseyin Korkmaz, Emre Küçükkoğlu, Musa Öz, Yaprak Öz, Türker Özşekerli, Mert Öztürk, Mehmet Rayman, Cihannur Selenga, E. Sema Sezen, Sıtkı Sıyrılmış, Ahmet Tahta, Şerif Temurtaş, Serdar Ünver, Nazlı Yıldırım, Berker Yörgüç.

AÇIKLIYORUM: HAKAN HAKİKAT GERÇEĞİ

Ozan GENÇ

Geçen yıl, bilindiği üzere Hakan Hakikat yılı oldu. Herkes onun son şiir kitabından söz etti. Hatta birkaç ödül almasına ramak kaldı. Sevgili arkadaşım Demir Damarlı bu işe ne der bilmiyorum - aramız açık, sormadım - ama, bir gerçeği açıklamak artık zorunlu oldu. İç sızım (vicdanım) el vermiyor çünkü. Açıklıyorum: Hakan Hakikat diye bir ozan da yok, *Hakikat, Arzu ve Gölge* diye bir şiir kitabı da. Her şey zararsız (masum) bir oyun gibi başladı, sonra umulmadık yerlere vardı.

Demir Damarlı'nın şiir kitabı için bir yazı yazmıştım. Hangi dergiye göndereceğimi de kendisine söylemiş ve kitabından o dergiyi yöneten ozan arkadaşına (izninizle adımı vermeyeyim) imzalayıp gönderip göndermediğini sormuştum. O da:

"Tamam sen yazını gönder, benim kitabı göndermeme gerek yok. Posta masrafına yazık olur. Zaten yolsuzum bu ara" deyiverdi.

"İyi de, kitabını görmeden benim yazıyı basmaz ki" dedim, "Bilmediği bir kitap hakkında bir yazıyı nasıl basar ki dergi yönetmeni?"

Demir dikkatle yüzüme baktı, sorunun içtenliğini anlamak isteyen türden bir bakıştı bu. Artık yüzümde ne okuduysa (kendimi kurnazdan sayarım ya sanırım bir arılık - saflık - buldu):

"Ona giden kitaplar okunmadan sahafı boylar. Hatta o kitabın imzasız olmasını yeğler" dedi.

"Yahu en çok şiir kitabı eleştirisi yayımlayan dergilerden biri bu. O kitapların hiçbirini okumadan mı yayınlıyor o yazıları."

"Yok bir de oturup okuyacaktı o saçma sapan kitapları. Hiçbir dergi yönetmeni okumaz. Hem ne sakıncası var anlamıyorum, bir kitabı okumadan hakkında yazı yayınlamanın..."

"Valla bana bir kez pek etik değil gibi geliyor... Sonra..." (Sonrasını getiremedim, usuma bir şey gelmedi.)

"Hiçbiri okumaz" dedi, "Okusalar dergiyi çıkarmaya zamanları kalmaz."

"Zaten okusalar o yazıları koymazlardı" dedim ben de, birden epey şey anımsayarak ve içimde ilk kez kuşkunun uyanışını duyumsayarak.

"Yaaaaani..." dedi Demir Damarlı da.

Gel gelelim, içimdeki başkaldırı büyüdü, olurlanır bir durum muydu bu? Dayanılır sızı mıydı?

"Ama şiir ortamı yozlaşır eğer böyleyse. Hayır böyle değildir. Olmamalı. Olamaz" dedim.

"Var mısın bahse" dedi Demir, "Oturup düşsel bir ozan yaratıp düşsel kitabı için birkaç yazı yazalım, dergilere göndereyim. İzleyelim, hele ne oluyor. Yutarlarsa, kitabın için üç yazı daha yazarsın takma adlarla, haklı çıkarsan ben senin için yazacağım..."

Deneme ilgimi çekmez mi... Kabul, dedim. Elbette için bu boyutlara varacağını, yazın dünyasını alt üst edeceğini bilsem girişir miydim... Ben Demir'i utandırıp yazın ortamına güvenimi yenileyeceğime, içimdeki kuşkuyu dindireceğime içtenlikle inanmıştım.

Düşsel ozanın adını o buldu. Ben karşı çıktım: Şuna Hakan Gerçek desek diye. Yanaşmadı, "Hak... Hak..." daha

cilalı bir yankı uyandırıyormuş. Düşsel kitabın adını ise ben önerdim: Hakikat ve Gölgesi diye. Yani en azından, ozanın soyadı yanına "gölge" sözcüğünü ekleyerek işin düşselliğine, kurgusallığına dönük bir belirtimde bulunmuş olacaktık. Demir Damarlı ise araya "Arzu" sözcüğünü de sokuşturmayı önerdi. Postmodern dönemin en hassa, en kışkırtıcı sözcüğüymüş... İyi de Öz Türkçe değil. "İstek" yapalım dedim, tam karşılığı değilmiş. Sonuçta kitabın adı "Hakikat, Arzu ve Gölge" oldu.

Geldik daha önemli bir soruna. Yazılarda kitaptan alıntı da olacaktı elbette. Bu alıntıları başka şiir kitaplarından mı alacaktık, yoksa özgün alıntılar mı uyduracaktık? (Bu sonuncusu biraz tuhaf oldu ya, neyse).

"Başka kitaplardan alsak dergi yöneticileri yemezler" dedim.

"Yerler" dedi Demir, "Ruhları bile fark etmez"

"Yahu sen benim bu ülkenin şiir ortamına olan inancımı iyiden iyiye yerle bir etmek zorunda mısın?" dedim.

"Hakikatler acıdır" dedi, "Oturup biz uydursak, yazık olmaz mı? Göreceksin bak, bulacağımız imgeleri, acıyacak, kendi şiirlerine saklamak isteyeceksin..." (Tam bu noktada Demir'in bu işlerde deneyimli olduğu kuşkusu içime doğmadı değil.)

Sonunda orta bir yol bulduk. Birkaç kâğıda tanınmış ozanların dizelerini değil onların öykünülerini yazdık. (Biliyorsunuz, bu yöntemle onlarca kitap yayımlayıp adını ozana çıkaranlar var bu ülkede.)

Yazı bu, ha deyince yazılmıyor, dişimizi sıkıp ancak üçer yazı çıkarabildik ilk peşin: "Hakan Hakikat'in *Hakikat, Arzu ve Gölge* adlı kitabı, yazınımızda şiirin deneyimlenmemiş alanlarından dil ve hakikat orantısını çözümleyerek iç birimsel öğeleri 'derin anlam'dan bilinir alana ivmelendirmekle kalmamış, gündelik ruhun pragmatik alanında şiirin gizil tin'inden iletileri bilinir kılarak, yeni bir çözüyle yeni bir özgün aşkınlık sağlamıştır. Şu dizelerde söz'den dil'e göstergenin metinsel bağlama geçirilişi şiirimizde ilk kez deneyimlenmiş olma 'kerte'sindedir: "Gelsene diyordu Parisli arslan şair / Son mektubunda / Bulvar kahvelerini anlatıyordu / İnce belli kahve fincanlarını / İki bin on iki yazı / Böyle bir ozan olamadım bir türlü / Ama iri gözlü, kumral / Bir sevgilim olsaydı hiç değilse" Vs... vs..."

Demir'in yazdıklarına baktım. Benim denli eleştiri ve kurama egemen olmadığı için daha bir söyleşi yöntemli yazılar üretmişti ama şiir öykünüleri kötü sayılmazdı. "İstanbul'a bakıyorum kulaklarımı tıkayarak" benzetmesinin benim usuma gelmemiş olmasına üzüldüm.

Neyse, uzatmayayım, yazıları ayrı ayrı yazar adlarıyla altı ayrı dergiye gönderdik. Ertesi gün dişimizi sıkıp üçer yazı daha çıkardık. Sonuç: On ikide on bir! Birisi, bir günlük gazetenin kitap eki olmak üzere bir ya da iki ay sonra on bir dergide on bir ayrı yazardan (!) on bir ayrı yazı çıkmış oldu Hakan Hakikat'in kitabı için. On ikinci yazıyı sorarsanız, en haset ve artık kimsenin iplemediği bir ozanın dergisine göndermek yanılığısına düşmüştük!

Bir gün bir telefon. Ozan arkadaşlardan Hümeysra Nemli. "Ozan'cığım, sende Hakan Hakikat'in şiir kitabı var mı?"

Yüreğim duracaktı. Sesi ciddi mi, dalga mı geçiyor karar veremedim. Demir'le büyük ant içmişiz, bu giz bizimle gömüte gidecek diye. Gel gelelim, Hümeysra da bir ara çok çok yakınında bulunmuştu Demir'in. Hani ya çıtlattıysa...

"Yok" dedim. →

MÜSTAKİL

bana açtığın bu yol ancak senin ellerinle ziftlenir
sana ne demeli azalan yıldızları parselledin narin köklerinle
bahçeni kendin kurdun dağınık, bozguna uğramış tazeliğini
gözlerin kızarmasın maviliğin içinde ben dönüp gelirim
dümenimi kırıp ılık tuttuğun suların damarına
yan yana gelince oturup bekleriz, yıkılırız ve ölürüz
geçip gidecek olan gitti mi mutsuz olacağız nasıl olsa

üç kuşak geçirdi aynı kaderin kervanında
şimdi ipek dudağıyla, çiçekler için dua ediyor
hiç önemsenmemişti kir, zamana bağlanmamıştı öfke
santim santim sevdim senden kalan kireçleri
artıklarında çoğalıyorum çok özür dilerim
biliyor musun dünya benim sandığımdan daha da müstakil
ne güzel şeftali ağaçlarına sığıyor
niye böyle oluyor neden istiyoruz birbirimizi

Mayıs 2013

“Ne biçim iş, kimsede yok. Ne çabuk tükendi bu kitap”
deyince rahatladım, “Demek ki bu ülkede şiir okunuyor, bu
da sevindirici” diye ekleyerek telefonu kapayınca iyice
rahatladım.

Derken tanıdık bir kitapçı “Uykudagezer Yayınevi”ni
sordu bana, oradan çıkmış bir kitabı okurlar sorup
duruyormuş. “Bilmiyorum” dedim ya, birden aklıma geldi,
biz bu kitaba bu yayınevi adını uydurmamış mıydık? Evet,
tam da o kitabı soruyormuş kitapçı dostum. Benden daha
ilişki sever Demir de bir araya geldiğimizde kitabı arayan
birçok kitapçıdan ve ozan arkadaştan söz etti, kıs kıs gülerək.

“Tamam, tamam, kitabın için üç yazı daha yazıyorum”
dedim, can sıkıntısıyla.

Derken daha beş ay dolmadan beş ayrı derginin
günümüz şiirine ilişkin soruşturmalarında Hakan Hakikat
adında, önemli ve yetenekli genç bir ozandan da söz
edildiğini gördük. Ne yazık ki, benim ve Demir Damarlı’nın
adlarımız sadece bir dergide anılmıştı. Demir duruma
öfkelenip Hakan Hakikat’i öldürme zamanının geldiğinden
söz etti, güçlükle dinginleştirdim. Gel gelelim, Tekin
Yaşbasmaz arkadaşımızın 2010’lu *Yıllar Türk Şiirini
Koşturanlar* kitabında ben sadece bir yerde ad olarak
anılırken, Hakan Hakikat’e yarım sayfa ayrılmış olduğunu
görünce benim de nevrİM dönmedi değil.

O arada birkaç ödül yazmanlığının Hakan Hakikat’i
aradığını, ünlü ve yaygın bir yayınevinin de, kitabın
bulunmazlığından yola çıkarak ikinci baskı için devinime
geçtiğini öğrendik.

Bir yandan da Demir sıkıştırıp duruyor, verdiğim sözü
tutmalı, kitapları için o üç yazıyı yazmalıymışım. Eklemek
gereksiz: Hakan Hakikat yazılarımın başarısı onu bu konuda
iyice kıskırtıyordu...

Sonunda düşündüm taşındım, Demir Damarlı’nın o sıkıcı
ve monoton şiirleri için üç yazı daha yazmaktansa Hakan
Hakikat gerçeğini açıklamaya karar verdim. Tek etken
Demir’in şiirleri değil kuşkusuz. Başta da dediğim gibi iç
sızım.

Herkesten özür diliyorum!

YERYÜZÜ CENNETİ

gece, denizden yeni çıkmış bir kadın gibi uzanıyor yatakta,
omzuna bıraktığı ıslak ve uzun saçlarıyla. kadife kaplı maun
koltuğun üstünde, sayfaları darmadağın olmuş *doğu öyküleri*
ve arkası kemirilmiş bir kurşunkalem. pencereden içeri
sarkıyor sıcaktan bunalmış iki portakal dalı.

bacaklarını karnına çekip usulca kıvrılıyorsun gecenin yanı
başına. her nefes alışında göğsünle beraber kabaran terli
örtüye bakıp, içine ateş düşmüş bir şehri anımsıyorum. ahşap
raflarda, yalnızlığın kuruttuğu kır çiçekleri.

gıcırdayan avlu kapısının sesini duyuyorsun arada bir.
bahçeye kırlangıçlar girmiş olmalı. ahırda vakitli vakitsiz
kişneyen atlardan belli bu, balkon demirinde sallanıp duran
sararmış çamaşırlardan. gözlerini aralayıp sessizce izliyorsun
duvarda gezinen kertenkeleyi. perdenin aralığından küçük
bir ay ışığı gibi odana sızan incir sineği, gelip alınıdaki ter
damlasıyla gideriyor susuzluğunu.

ne kadar güzel kemiklerin var! sana bakıp bunu geçiriyorum
içimden. ve yatağın üzerinde nasıl derin bir ırmak gibi
aktığını. çürümüş kütük kokusu geliyor burnuma. elma
ağacında bir cırcırböceği, gün ortasında bıraktığı sesini
arıyor yaprakların arasında.

tek başına bir deniz halkısın sen. düşlerin gövdenden daha
ağır. tenin, güneşin kuruttuğu bir parşömen gibi kırışıyor
uzaklara baktıkça. ucu kurumuş bir divite benzeyen işaret
parmağımı, tenindeki yaşam boşluklarında gezdirip, sana var
olmayan bir ülke çiziyorum. ben o ülkenin sürgünü,
kalbimde erkenden uyanan bir yaz inceliği.

gece, denizden yeni çıkmış bir kadın gibi uzanıyor yatakta.
sen, *kırlangıçların meryemi*, bana adını kimsenin bilmediği
bir dünya bağışlıyorsun.

21

AKIL DÖNMESİ

kimseler’e

Şüpheli bir ölümün içine doğdum
tek celsede cansızım hepsi bu
kim öpse beni ölüp ölüp sevişiyoruz

Keskin suda bir gerçek büyüyor
kendini kutsayan renge ithafen
dünyaya açtığı en mühim yara bu:
korumaktan korktuğu toprak
altında fahişeden çalıntı güzelleme
belki bize sevişmek diye öğretilen
küfürlü aynada biraz şiir biraz şarap
ya da adımın karıştığı bir olay

Şimdi anımsa
batık çığlıklar bize hayat diye bırakıldı.

Mehmet RAYMAN

KARA GÜNLER

dönmek üzere
tek başıma çektiğim teker
yarışlara katılacak değilim ama
en azından kendini yenilesin
bir adım ötemizden ağaran günler

yıldızlar çekilmiş gökyüzüne
ayna tutuyor ertesi güne
mevsimlerden aldığım sözcükleri
yan yana getirmek için girdim
kaldırma basan eşikten içeri

akşam yerinde durur
gün kızım dolaşır gelir evine
kanatlarını bırakır yere
yıllanmak gelmez içinden
dokunduğu yerde kalır parlaklığı

yıl olmadan sayılmaz
geçmişin geleceğine
akşamın gölgesinden başlıyor
bir ufuk çizgisi
güneşi çekiyor ertesi güne

susamlı pide gibi dökmüş elim yüzüm
kepekten yağni geliyor kara günler bize

E. Sema SEZEN

GÖĞE KALMAK

ruhum denizi kovalamanın çocuğu ey
kalbimden geçenleri anlayacak yaşa taşındım çoktan
ve zaman kaleiçlerine benzetti beni
taşuyuyla orada büyüttüğü yabannarlarına

ruhum ey
alacaderininde zihinyurdumun sisleri üfle
sapla saplayacaksan gövdende büyüttüğün nardikenini
firiglerin göğsündeki göğe gidelim
kuşlar biliyor orayı bir de yağmur
biz de bilelim biz de
kılçıklara battığımız yeter

ey zaman başka güneşi özlemekten çürüyen
ellerini bağlayıp da ardına dolaştığım kale yazısında
bütün yüzler tanıdık değil mi
dilleri kılçık batığı
ve çocuklar acımış köklerinden sürüyor

zaman ey
ne idüğü hep sorulan kuması kaldım yaşamanın
gelsin gelecekse ölüykayıcılar kazıcılar kemikokuyucular
kuşlar geliyor ardından belki de yağmur
firiglerin göğüne gideceğim

Fırat CANER

ÇÖL

Bir çöl zaman ki batıl
Miladı ve adı
Mühürlenmiş aharlı zan
Bir ân içimi kadar
Rüzgâr içimde
İçimi
Delip geçer
İçimi delip
Delip
Unutulmuş bir miadı
Hatırlatır

Ne kalmıştır odalarda
Yürüyen karanlık ordulardan
Ateşler peşinde kül
O muazzam tevekkül içinde
Sesi tutuşan bir müezzın
Etimi
Delip geçer
Etimi delip
Delip
Okur son buhranımı
Satır satır

Sükûn bendedir artık
Ellerim güneş tutması
Aşkını men ederim aşktan
Gül şehrinin kuşatan âhında
Hâl olur ne varsa
Rûhumu
Delip geçer
Ruhumu delip
Delip
Yakar dilimin ucunu
Ve kanatır

Nazlı YILDIRIM

KASIM

Eksilirse bir ev
daha da uzaklaşır hayat

Gözlerinde uzayıp giden yol
sürgün

Terk edenin kokusu
nemli bir sonbaharda

Dudağımın kenarına inen tokat
derinleşiyor

Belli ki cehennemde bir Allah gibi
yalnızız Attila ağbi

Alican AYDOSLU

SORROW YA DA YANLIŞ MELEK

Nilgün Marmara'ya

parçacıklı uzanmıştır kayaları tuzlu
yaprakları damarlı donmuştu ki karanlığa işlenmiştir
saçları bir hüzne uzanır yabandan kanaviçe
gözleri duygulu desenini bir sonsuzun
boğuntuya dağıtmakla kalmadı

hangi hayat ölümle biçimlendirdi ayrılığı kesimsiz
yalımları gül kurusu tazeliğinde mezardan içeri
yeşermiş bir gül kokar izlerine dünyanın
parizyen avuntusu kadehlerde kanlı kuş tüyleri
tersine doğan fetüs, ölüm bu taraçasında yaşamın

soğuk ve kinli bir yağmurun iniltisi zevkten
sökün etti üzerimize kösnül yerleriyle biz
yaratılmış olarak baldıran otlarını tattık
örgütlenmiş halde kamulaştırıldı burnumuza
ve ağzımıza girerek her hücreye
kendini içerdi bulutlar

mor kanserli kuyuları arkasında kalır gözlerinin
ve gölgesinde saklanırdı özü
-düşmeseydi bedeninden

Ahmet TAHTA

BİYODİZEL AŞKLAR İÇİN AYRILIK SONELERİ

4. sözcük onarmakla geçti ömrümün bir yarısı
Bir yarısı ayarlı ayrılıklara

3. tene değmiş bıçak gibi irkiltti gece beni
Tutundum gül dalına, başıma değdikçe yıldızlar

2. soğuyan cesetlerini topladım
Zemheride ayışığının

1. sade ve sıradandı dokunduğum tümceler
Ömrümü heder ettikçe geceler

0. tenin ayıbıdır çürüme

-1. tedirgin bir susmayla incitilse bir insanın bedeni
Çok yalın bir ifadeyle tutsak bir imgedir o artık;
Çıkar da kaya kovuklarından
Otun ve rüzgârın işveli konuşmasını
Sığdırır çerçeveye.

-2. yayım kuruluşları verir
bütün çıplaklığıyla
Üstelik büyük ekran
Rüzgârla yaprağın gizli sevişmesini

- 3. bir resme bir defa poz verebilir bir adam;
Acısının milimetrik çizimlerini gezdirse de portfolyosunda

Adnan AKDAĞ

İSTANBULSAATLERİNDEN

Gümüş karartısı bir Gök
Kabullenilmiş yoksulluğu seyre dururken
Ben. Türlü
Renge boyanmış motorlar
Büyük bir gürültüyle arkamdan geçiyorlar:
Haliç: Köprüdeyim

Sırtımda o ağırlığınca Gençlik
İstanbul, kül rengi balıklar
Tersane yamacına dayalı dirseklerim
Bilincim yırtılıyor. Güneşin
En temiz ışığını yansıtıyor su:
Haliç: Gözlerim

Uzaktayım:
Kuleler uzanıyor sisli gök kubbeye
İşçiler Allah'a dokunuyor elleriyle
Kokusu: demir

Yürüyor, şimdi yukardayım
Kalabalığa karıştım. Camekânda
Ruj lekeleri
Aklımda eve varmanın zorluğu
Kuyruk: Ne zordur yer bulmak
Yorulmadan eve varmak

Berker YÖRGÜÇ

UNUTMA

Gece yüzündeki kırıntıları silker üstüme
Sıkıldıkça çiçek aldırır
Küsünce gider yatar

Tellerde bir bayramın unutulmuş kâğıtları
Konuşmaz bir yol kıvrılır içimde

Olmamış bir devrimin bütün suçu çocukluğunda saklı
-Hep uzamandan kesilmiştir saçları
Ve hatırladığı ilk görüş günü binmiştir otobüse-
Karışır ayakları
Bağcıklarını bağlamayı kendi öğrendiğinden
Okulun ilk günü yolu sorarak bulmuştur

Bir bardağın doluşudur susarsa duyduğum
Bir tren dallarımı kırar yürüdükçe
Babasının kızıdır ne sorsan konuşmaz
Rutubetten çürümüştür gökyüzünün çiçekleri

Bir dağ ışığıdır yalnız uzun yolculuklarda görülür

Dolanır dünyanın kiri üzerinde bir çocuk
Aynı dua aynı türküyle açılır iki evde gün
Komşudan tuz hangi dilde istenir?

En son babasının gittiği gün büyümüş ayakları

ÖZNEYİ ANLAMAK

Oresay Özgür DOĞAN

“Üzölmek bilmektir” diyor şair/ dönöüp yüzüne bakıyorsun/ yüzünde insan-insan öürküsü/ yüzünde gül öörüyor kamburuna biri...

“Ben kötü bir şair değilim! Değilim! Değilim!” Giriş satırına, büyük bir üzüntüyle (maalesef) yazmak zorunda kaldığım duyusal ve ussal tavırla işlenmiş bu müstesna haykırışımız, artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmadığını ispatlayan boğumlanmış teknolojik modern hıncın acımasız hükmü olsa gerek. Elbette durup dururken, teknolojinin geri dönölmeyecek bir biçimde şiir okuyucusunu ele geçirmesini veya teknolojinin ideoloji üzerindeki kayıtsız şartsız egemenliğini alkışlamak istemiyorum. Aksine direnmek istiyorum. Ama yazının sorusu şudur: Neden ve devamlı sizi eleştiriyorlar, yazdıklarınızı görmezden geliyorlar? Hem de bir iki kişi değil, birçok kişi! *Ve onlara seslenin: Ey, ruhlarını teknolojiyle tedavi eden biçimci güruh!*

Ama bu tür “Şey”lerin anlamlı bir iletisi olur. Ve gelecekten söz edilirken, davranışın eyleme yol açması beklenir. Kör bir dürtünün, zekâsı kıt bir alışkanlığın yalnızca kâğıda ışıldayan yergiyle mutlu süslü bildirisi, yazarlığımızı ve düşünörlüğünüzü ve de sıkı şairliğinizi rencide edemez. Üzölmeyin! Mütemadiyen takdir edilen bir yalnızlıkla kötünün usunu törpöledikçe avluya ne çok “mana” katacağınızı düşünün. Ne yazık ki yaratıcı özgörlüğe pranga vurmaya çalışan popüler bir duyarlılık, sorunları öteleyen post modern çıkarları önemser. Nihayetinde yani siz böyle bilgi ve becerinizi olguya ve çelişkiye kattıkça ve şiirsel konulara yöneltilmiş sorular üzerinde düşündükçe; kötöler öülkesinin serin akşamlarını üşötecektir, kaleminize çektiğiniz o deli mürekkep. Neyse. Hüzönlü bir duyarlılık diyelim, üstünü örtelim.

Bereketli toprağında şiir kurutan bu öülkenin çocuklarını idare etmek, çözüm avcısı benliğimizi yüceltir mi, bilemiyorum? *Ama şiir, hoşgörüyü barındırmaz.* Ve düşünün: Nasıl olsa şiire meydan okuyan sonuca kesilen yaptırım, acımasızdır ve kesindir. Ve bir gün kaçınılmaz pişmanlık, kötömsür özneyle iyilikli nesneye dönöştürecektir.

Bazen, yomlu gecelerde, kıyıma tabi tutulan şiirlerinizi defalarca okuduktan sonra *-ki şiir zordur ve defalarca okunur-* kendime soruyorum: Acaba sizdeki bu ontik samimiyet kimde var? Ah, keşke çok susarak konuşmasak! Çünkü edebiyat müfredatına girecek kadar şiiri yeni inançlı hayatın algısına çözen, felsefi geniş açısını meşru tutkusuyla işgal etmiş bir deneyimi inkâr etmek, ne büyük ve kaba bir talihsizliktir. *Ve biliriz ki: Siz, şiirlerinizin edebi niteliğe örnek yanlarının ortaya dökölmesini istersiniz.* Zamana karşı ve zamanın ötesinde bir şair-düşünür olarak “Beni doğru okuyunuz, farklı olduğumu göreceksiniz. Çünkü görenler, bilenler var.” dediğinizde ne kadar haklı olduğunuzu bir kez daha anlıyorum. *Ah! Avluda zeytin ve incir...*

Evet abi, *-Şiire sığınarak size ilk defa abi diyorum.-* şiir, şairin her daim yetersiz kaldığı bir sezış ve bildirme yeteneğidir: Hep eksik olana yönelmiş sonsuz arayış. Belki, burada pejoratif (Bu sözcük, ilgililerince sıkı okura bağışlanmış bir kelimedir.) anlamıyla sizi hedef almış ağır eleştiri, ancak örselenmiş bir ruhtan fıskırmış birtakım şiirsel meselelerin esinlenmiş etkinliklerinde yeni kimlikler arayan zavallı bilinçleri meşgul edebilir. Ama şiir, sonunda ve

daima şarap misali yıllanmış güzelim okuyucuyu ve öülkesini bulur.

Abi, bu puslu günlerin içinden bir kez daha sormak istiyorum: Hangi şair, sizin gibi elma ve erik hırsızdır, çocukluğunun? Ah kıymetli kalemsör, köre, taşı tarif ediyorlar. Maalesef tanrısal nimetiniz olan ayrıksı ve hep sancının denizinde mayalanan dürtünüzün, şiire eklemelenen algıları kuşatmasını görmek istemiyorlar. İnanım, kuşağının gözdesi olarak, siz safsınız abi. Saflık, çokluğun uzağındadır ve kendiliğindenliğin tanığıdır. Ve şiirler, şairlerden çok daha iyi konuşurlar. Keşke, sizi zalimce yargılayan eleştirmen, dönöüp kendi şiirlerine ve yazılarına bir baksaymış. Keşke, sizin gibi suya hemhâl imgelerle şiiri örebilmek için sözcöklere saldırsaymış.

Ama bir tesellim var: Okuyucunuzun böyle birkaç önemli gerçeğe şahitlik edecek olması, onda hafife alınmayacak derecede şiirsel bir özgöven duygusunun ortaya çıkmasına yol açacaktır. Ve özgöven duygusu, yatağında pişerek yaşama işlevselleşir. Bu, ahşabın kaderidir, küçük bir rafın ve şairin.

Ey, benim hep insana dair şeyler söyleyen sevgili abim, yine birazdan kelimeleri ayrıştırap doğasından ki onlar bir kâşif ve bir serüvencinin kelimeleridir, yalnızca ferasetle duyumsanması için yazdığımız şiirlerinizi okumaya başlayacağım. Bu arada, şiirlerinize olan kaygısını silmiş süpürmüş ilginin, sorularına ve yorumlarına farklı seçenekler içeren yanıtlar sunmasını da okurluğuma bahşedilmiş bir katkı olarak görüyorum.

Ayrıca her şiiri, her bir parçayı, örneğin yeryüzünde ve sonsuzlukta, biçimli veya biçimsiz her bir acıyı tarifsiz bir sevinçle (Bu sevinç, gerçeğin dış dünyaya aktarımını temsil eder.) ve yeni bir biçimin değerlerini temel olarak yazdığımızı biliyorum. Ve yine biliyorum: “Bu bir şiir değildir.” diyerek de şiirler yazdınız, şiiri daha iyi anlayabilmemiz ve tanımanız için. *Zaten her şey biraz da eksik değil midir abi?* İşte bu sevinç, şiirin mizacıdır. Burada ben, acıyı şiirle dillendirmenin estetik çelişmesinden ve şüphesiz estetik bir kavrayıştan söz ediyorum. Acının arzusuyla kubarmasından. Saf şiirin yazılırken şaire enjekte ettiği mutluluktan, o eksik kalan acemi hazdan, elekte kalan imgenin kadim melankolisinden.

Elbette şiirlerinizdeki farklı kümeciklerin, kurduğunuz ritmin sesleri ile yüksekçe bir boyuta geçip, derin bir seviyeyi imlemesini anlamak, kodları da okuyabilen bir yeterliği gerektiriyor ki yeterlik, farkındalığa sataşan teknoloji kurbanlarına, açmazlarını gösteren bir aynadır. Hem burada, bu çağ diliminde, stratejik yapısının günahkârı olarak kaderle beslenen bu şiir coğrafyasında, hangi uzlaşp bağırın kıskanç kalabalık, şiirin yaşını giyinerek koşuya başlamış sizi yolunuzdan döndürebilir ki?

Sıkı okuru efsunlayan ve ondan marifet bekleyen ancak sıradan okuyucuya basit görünen *-ki sıradan okuyucuyu da yanlış yönlendiriyorlar. Ve yanlış yönlendirmelerle edebi dünya git gide daha da çekilmez hale geliyor-* çağdaş bir yapı üzerine kurularak gerçekte şifrelenmiş, her türlü otoriteyi reddeden, hep taptaze buluntularla biçimi benliğini bulmuş sıra dışı şiirleriniz (ve yazılarınız) onları susturmayacak mıdır? İşte bunlardır, karşınızda olanlar. O yazgılı kasaba düşünörleri, kentlileşememiş eleştirmenler... Kırk yıl önce konuşulan konuları yeniden ısıtan utançlı küçük mekân dâhileri... Alıntılarla destekli sözde sosyolojik çözümler yapıp kavram tipisinde kaybolan böcek hırsızları... →

BEN-CİL SAYIKLAMALAR

Pogromuydum kendi içimde kendimlerin
Naçar sancısıydım içre yolculukların

Sürgüne düşen cemresiydim baharın
Ağulu çiçeğini sakladım hezeyanlarıma

Söz sıkletiyle şaşırın hassas terazisiydim
Dirimin öz suyuna raptiyelerle tutturuldum

Faşızan gölgesiydim ufunet saçan tarihin
Kanlı marşlarını kustum gözlerinin içine

Kör kıymık yitimdi: renklerin boşluğunda
Hakikat varlığında mühürlendi gamsız

Ben-cil sayıklarımın melalin burgacında
Son çağrısıydı berzah seçkinlerine sayrıl

Sevgili abi, sizi eleştirenler, karanlık yazılarıyla yalnızca kendilerine konuşurlar... Ve bunlar, terbiyesiz düşlerinin arasına sıkışmış, görseli sınırlı, duyuma sırt çeviren, karnından konuşan, mesnetsiz genellemelerle koşan az gelişmiş kafalardır. Evet, bembeyaz sayfaları üzerinde, sorunlar yumağı toplumsal yapıya sözde dış bileyenler, gerçekte toplumsal yapının aktörü olduklarını unutuyorlar. Artık onlar, ellerinde özgürlük balonları, durmadan koşup tüketen, döngünün açgözlü ve kıskanç gizlenmiş bekçileridir ve şiirinizden ürkmüşlerdir. Bu, aynı zamanda en az iki dergilik, şiirde özgür düşünce sorununu da ispatlayan bir durum değil midir?

Onlara izin verelim abi ve onlar, bıkmadan ve usanmadan görmek istediklerini görsünler, en uygun sözcüklerle paslaştıkları iyinin faili ve müdahili olmakla övünsünler. Övgü sonrası da algı düzensizliğinde erisinler.

Abi, artık her şeyin bir fiyatı var. O karşılık ki değerlerin en yücesidir ve şiire gölgedir. Şimdi burada, yazının bu kızgınlık durağında... Ah, ne yazık, günümüz çağdaş şiirini yok sayan değerlendirmeler utanç verici! *Zor bir seriüvendir şiir yazmak. Ve şairin yazmak istediğinin hep uzağında kaldığını bilmesi...* Evet, sevgili usta, buyurdıkları gibi artık insanın uzağında müstesna özgürlük öyküleri ile kutsanan teknoloji, seyircisi davet edilmiş gürültülerle ideolojiyi ele geçirmiştir. Ama şairler soylu amaçlarıyla yüce yüreklidir. Ben, şairleri severim, hele şiir yazıyorlarsa.

Neyse abi, belki de artık yalnızca darmadağın edilmiş yaşam siperlerimizin elemiyle ve esinlenerek bir dünya yorumundan, tahrip edilmiş kavramların gölgesinde, alışılmışı karartan yeni şiirsel çözümlemeler yapmamız gerekiyor. Haydi abi, şimdi, ikinci bir hayat verilmiş, zor bir imgeyi salıp dizeye şiiri düşünelim.

Yaşam fotoğrafları.

ÇÜRÜYEN RENKLER

Evet düşmanım var
Mesela ellerimde çamurlaşan hayat var
Sabah uyanmak var
Yüzüme yokluğunun lavlarını çarparak
Ruhumda mayalanmış sesin
Kayıp sokaklarında yitirdiğim ben
Coğrafyamda biriktirdiğim çıgıllıklar
Adını yazmayan oy pusulaları var
Hayatım var anlamın harfe hafif geldiği
Sonra kendine kısır varlığım
Saçlarını usulca dağıtan rüzgâr var
Şuurum var ki her an seni imgeler
Gözlerimi açtığımda silüetini
Baktığı yeri çöl eden bakışlarım
Kendi yatağında kuruyan günlerim var
İçimde durmadan depreşen
Sana öğretilmediğim sevmek duygusu var
Varlığı adımlarıma sinmiş köhne bir hayat
Hiç bitmeyecek duygusu var
Her geçen gün derinime göçen sen
Aynı çukurları defalarca tecrübe etmek var.

GÜN BATIMININ RESMİDİR

Firarsa... Kirli suların denize dökülmesidir
Bir sap menekşe toprağa eğerken boynunu
Soluksuz gün çalar efsunun zifiri rengi
Güz vakti süzülen yaş'la akar
Akar dik bayırlardan nehirler
Buluşur sırtlan derisi dehlizlerle

Hiçbir şey kalmaz insan damarlarında akan vadide
Ebruli yapraklar rüzgâr fırçalarına takılır
Dağılır suların belleğinde kristal sessizlik
Ömür sürdüğümüz keşif masasında

Büyüsünü kaybeder ceviz kabuğunun duvarlara
çizili imgesi... taze limon diliminin kıyısındaki zaman
Işık altında söğütler nasır tutar
Uzakta ney sesinin ferahlığında

Sığmaz ne rüzgâr ne dünya ne okyanus
Eflatun bir çatlağın yaşama kattığı övgü
Kırık camların tozunda gökyüzünün yarım kalan deltası

Dil altında küre parçalanır söz otağında
Rivayet dallarında telaşlı karanfil özlemi
Hissedilince yaşam tuzundaki ağır kurşun
Kırılır ağaran gün saçağında kirli pervaz

Sıtkı SIYRILMIŞ

DEFEDRİN

Dönüp duruyoruz o benzer kederi
Dönüp bir daha deniyoruz
Bir daha aynı olmayacak şeyleri
Biz ne çok duruyoruz
Ne çok dönüyorsunuz bizleri

Kusmam zaman alır biraz bekleyiniz
Dişlerimi hatırlayınız gülmediğimden
Düştüğümden anlayınız
Düşmek tutarlı bir eylem
Hele ki kırılan siz olmuyorsanız

O kapılardan çok geçildim
Her şeyin tarih olduğu odalara
Evler demeyiniz ya da o *ince şeyler*
Kanımızda akıyorken dünya hâlâ
Evet biliyorum keyfindedir yeriniz
Kendinizin diktatörüken konuşmak kolay

Sizi saymam gereksiz kanatları kadife
Benim ölçülerim izansız size göre
Göre göre ilerlediniz bunca yıl
Kütüğünde kan ve kemik
Getirdim işte sizi bunca sözcükten
Aha gözleriniz serpilir bakış bakış
Karıncaları düşünür kederlenirsiniz
İşte aklınız genişleyen bir küfür

Salyalarını sile sile herkesin sarışınısınız
Sarının her anlamında keskin
Kullanılınca sonrasızsınız bu başka bir şey
Sözlüklerinden kaşınır bazen dil
Siz kaşıldıkça kaybolan bir tanımsınız

Ne kadar çıkarsak bir manasızlığı
Düşmek o kadar sert
Düştüm çün anlayışım sayılıydı
Dokuzdan bire kadar
Birden karıncalanan felçlerim
Size getirdiğimi bilirseniz
Bütün iliklerimi bağışlarım
Kimseler iyileşmesin...

Emre KÜÇÜKOĞLU

ÇİZGİ

İşığıyla uzlaşmayan gölge, perdenin delisi
üşüyor duvarda Spartakus
kar erken uyanıyor damlarına
suyula dargınlığı Nuh'tan olanlarını

Köşeler ten, kokusu anadil
loş masallar deşiyor iki nokta arasını
sonsuz kafatası idamlara uzak
insanlığa seyirci

Döndü AÇIKGÖZ

ARKABAHCÉ

Uzun hava ile uğurladım seni
yasını kuşlar tuttu
ardında bir çocuk büyüdü
azaldı yanan orman uğultusu
çok uzakta bir evin perdeleri indi.

Öğreniyorum her geçen gün arka bahçeyi
mutsuzluğun sesleri oynuyor taşlarda
hangimizin çocukluğu duran kapıda
yabancı biri kucaklamış tenini.

Artık kilitlemesen de olur demir kapıları
sana bıraktığım anılarla evi aydınlat
isyan çıkarıyor gözlerim her sabah
sokakları dolaşıp geliyor geceleri.

Bu susmalar
bu katlanan karanlık
beni delirtecek
elini kaçırdıkça üşür öpüşmeler
dudaklarına fısıldanan hep bir kadın hayali.

Tek başına yürünür caddeler otobüs durakları
kendine küsen uzağı kim bilir
kimin yalanıdır bugün ayrılık
peşinden çıkan yangın örtüyor ölüyü
birdenbire gelen vedalar sessiz uğurlanır.

Tepelere göç ediyor bizden habersiz kuşlar
bozuluyor yuvası bir kelebeğin
yine sen kalıyorsun o tetik çekilirken
büsbütün acıyor bir çocuğun gözleri.

Necati EKER

İKİ DAKİKA MOLA

serzenişler sessiz
eşkâli bilinmez gün
dert ışığı yüzümde
efkâr bu
farklı gülümsüyor

kan mı
aklımdan aşağı
neşter düşüren
damla
eritiyor bir kozayı
menzirim dilsiz
izin istiyorum
ruhumdan dışarı 2 dakika

Serkan GEZMEN

VAPURLAR ÇOK FALAN

buraya uğramadı hızlı bir elden mutluluk
gözlerin çizgisi kaymaz yukarıya çekmeye
her halı üzerinde zaman doldurup geciktiğinde dua
sabahu kırmaya mutlu yüzle çık

karşılıklı ölmüyor seslerin cismi yine seyyah
bunlar öldürüp öldürüp kutsuyor
belki yerin kendisi sandık ölümlerinizi şiddetle sayınız
buraya bıçağını bırakıp kaçan bir arkadaş hişt

özür dileyen herkesten korkuyorum kaç kaldık yaşar
kimse oğlumuz olmasın Anadolu çocuğuna elma soyma
güneş tatlı dille yapışmış yerden çekme baston
koşarken geçmişinden düşüyorlar önce

ölçü birlikleri
vergi dilimleri
çekirdeğe yapışmış tükürük gibi
biriktirip İstanbul edecekler hepimizi

Şerif TEMURTAŞ

DORUKLARA SEVDALANAN

duygu turanlı için

bir deli masalcı idim
sesine sevdalanan
bir deli aşk idim
yalnızlığında ölen

kendi kalabalığında unutulmuş
elma ağacıym
dallarında umut açan

uğur böceğiyim şimdi
yurdumun yapraklarına konan

döndüm çocukluğuma
şarap mahzeninde demlenmiş
yalnızlıktır aşk

dağlar denize doğru dik
hasret yüklü yamaçlar
kavuşmasıdır derenin denize belki
gurbet silaya

imkânsıza gitmektir aşk
kavurur yüreğini ağustos güneşi

gelsen yeşillenir
gitsen kurur yapraklarım

ses olsun sesime
yıkılır yalnızlığın kahpe duvarı

Haziran 2013

Meryem COŞKUNCA

KABUK

Tüm bedenimi sırtlanmış iki tutam saçım
Kekik kokulu dağ başlarında

Herkes kendinin yansımasıdır bir çölün kumlarında
Sessiz bir ağacın kurumuşluğudur saf bir beden
Yeşillikle kaplanan kır sesleri boyunca
Gözlemek ne amaçsız, kaygısız adımları
Bir kayanın oyuğuna havalanırken
Doğrudur dillerde ne söylenirse;
Saksı diplerine aldırım kendimi
Çiçekler ellerime ağıttır, bir kuşun göçüyle
Kendine çeker denizleri, içimdeki tufan
Yürümek derim yürümek:
Kaldırım taşlarına işkence!

Sen yalnız bir flütün sesiyle sev beni
O seslerden başlasın yollar gelmeye
Sonra giderek kararan ellerinden
Bir masaya yayılır öyle, sessiz ve nazlı,
En çok terli ayaklarına atarım kendimi
Nasırlarına bakarken-perdeler şahit buna
Kederli ayaklarındadır, tohumu kurumuş dünya
Ellerde pas, kapı kollarından arta kalan
Sen yalnız o ellerinin pasıyla sev beni
Yaylalar karını eritirken usulca

Tüm bedenimi sırtlanmış iki tutam saçım
Kekik kokulu dağ başlarında

Sökerken gövdemin kırışık yanlarını bir bir
Gördüm, hangi gökkuşağıydı o yanımdan geçen
Altısı sararmış, altısı da renk budalası
Bakakalırım öyle, eski bir kayığa uzaktan
Sol yanının denizi hırpaladığı
O dedi, birikmiş fosillerden başka nedir zaman

Tüm bedenimi sırtlanmış iki tutam saçım
Kekik kokulu dağ başlarında
Bir suyun yarasına kapanıp
Kabuk tutmayı beklerim en fazla.

Utkun BÜYÜAŞIK

ARTAKALAN

Sesimin çatlağında
Saklamıştım seni

Sayıllı günler
Tespah taneleri

Aşk: cama hohladığım nefes
Buzun üstündeki ayak izleri
Hengâmede silinip gider

Terleyen gecede sevişen
Düşlerimiz kaldı sadece

Hüseyin KORKMAZ

“Ağır endüstrinin bu tehlikeli çarkı, alınan bütün tedbirlere rağmen, sanki insan kanı içmeden dönememektedir.”**

Şiirin vahdet-i vücud hâlidir insan. Her aynaya bakışımız bir başka şiir. Kimi yakışıklı, kimi güzeldir; kimi ise çirkindir o şiirlerin. Bazısının iç güzelliği paha biçilmez! Bazısı ise düşen ayna gibidir. Paramparça ve dağınıktır yansıması..

Anlam kırıkları, sınır tanımaz sözcüklerin girdaplarına düşen şiir devinimleri hep sürecek. Biliyorum, burada her şiir sonrası yangın yeridir! Belki de direncin tek adresi, şiir duyarlılığı kazanan insan. Düzene karşı, şiir düzeni kurulmayı savunur. Bu düzen, ırksal düşüncülerinden arınmış sevgi, muhabbet, eşitlik, hürriyet üzerine sağlam zeminde inşa edilmeli. Beslendiği kaynağı tek ve yüce olan sözcük.

Sunay Akın, Şiir Cumhuriyeti’ni ilanından sonra şiir kürsüsü olarak Kız Kulesi’ni seçmişti ve şiirin anayasasını o kürsüden okumuştur. Bu anayasaya bağlı kalarak insan kanından beslenen sömürüye karşı bir duruş sergilerim. Sömürü çarkını mavi şiirle boyarım, üzerine bahar çiçeklerini işlerim. Kızgın ocakların içini toprakla doldurur “Sözcükler Anıtı”nı dikerim bazı geceler rüyamda. Ama hepsi rüyadan ibaret, şiir rüyası gerçekleşir mi dersin ey insan!

Çarkın dönüş sesi kulağımı kamaştırıyor. Tüylerim ürpermiş, soğuk şiir teri dökerim. Bir kadın pencerede, gözü ise yolda. Eskilerden kalma al bir yazma gönlünün gergefinde. Üzerine nice çiçek işlemiş, her desene özlemine nakışlanmış. Gözü hep aynı geliş yolunda. Gecesi oldukça soğuk. Bilincinde: Ağır endüstrinin bu tehlikeli çarkının insan kanı emmeden yaşayamayacağını...

Kırgınlık mı öfke mi... Geriye kalan ne peki! Benzi soluk, bakımsız, ruhu hürriyetsiz bir insanın taşıdığı. Bir avuç dağıttığı sevgidir belki şiiri. Hayatı küçücük bir tüy gibi ağır, rüzgâra gerek yok; hafif bir nefesinizde gider öteye ve sözcüğün ellerine tutunmasa, uçuruma düşecekti insan yüreği.

Vicdanın, toplumsal bilincin yok edildiği ülkemizde bu olup bitenleri hayret ve biraz da şaşkınlıkla izliyorum. Şiirin açtığı pencereden dünyaya baktığımda susamış vahşet, beslenmiş kin, büyümüş kavgalarla dolu bir dünya görüyorum. En ağırı, insanın bilincini yitirmesi ve kayıtsızlığın normalleşme algısı olarak yaşamı idare etmesidir. Bu yanılgı gün geçtikçe bütün direnciyle tehdit eder hâlde! Kirlendikçe sığındığımız, kendi bilinç haritamızda yeni keşfe, yeni dağarcıklara açılımlar ancak yeni bir eşitlikçi sistemi öngörür.

Üretim araçlarını elinde bulunduran sermayedarların merhametine sığınarak, gözyaşı ile karşıladığımız işçi

İZMİR

yakası kirlenmiş beyaz gömleğinin
yorgun ve terli ensesi
rüzgâr bekler
İzmir’in tuzlu teni

o salaş kahvehaneler
aynı bardaktan içtiğimiz çayın ince beli
sen söylemezsin deniz
içine giren şehir
sarmış yapraklarda dinler seni
belki bir türkü söylersin deniz
içine giren şehir ağlar

9 Eylül vapuru ağır ağır kalkar
iskelede yıllanmış nazlar, edalar
hovardalıktan geç dönmüş Karşıyaka yine
tenindeki dudak izlerini saklar
sen oturmuş tahta iskemlede
bir gevreği bölüşelim diye beklersen beni
susamların dökülsün diye bekleyen
güvercinden tez
gelmez miyim sen söyle deniz

ruhun şarabı şiir
şiirin kiblesi deniz
bu şehirde şarabı da şiiri de
yüzümüz denize dönük içeriz

beni yasemin kokmayan bir kapı ağzında
öpmeyiniz.

ölümlerinin nedenini, yoksullaştırılmış köle-insanın emeğini savunan şiir; ancak kıracaktır bu tehlikeli çarkı! Bizlerin dışarıda doğanın acıtan renksizliğinde yine su mavisini, yaprak yeşilliğini, çiçek renklerini kurban verdik kirli paraya! Paranın kirli yüzüne alıştırdık. Haklı sonuç çıkardık kan emici düzene. Ve şairdik kimimiz, kimimiz aydındık. Toplum önderi sıfatında bu bozuk sistemle insanı barıştırmaya misyonu üslendik. Sözüm ona; duyarlılığı en yüksek kesim olarak devletin en uysal evladı rolünü benimsedik...

Ama bir türlü unutturmadı penceredeki kadını, yüreği korkudan çırpınırken kafesinde ruhunun acısını taşıdı yine de şiir. Ve bilir ki: “Ağır endüstrinin bu tehlikeli çarkı, alınan bütün tedbirlere rağmen, sanki insan kanı içmeden dönememektedir.”

* Komünistlerin köle olarak çalıştırıldıkları Mançurya kampına verdikleri ad...

** Doğan Hızlan’ın köşe yazısından alıntı.

AĞAÇLARIN HATIRALARI

Büyüklere Tabiat Bilgisi dersi:
Biz gece yarısı bahçesi,
biz haydut sürüsü görülen ağaçlardık.
Doğuştan afsunlu birtakım çocuklar
gelip kucağımıza oturdu,
dallarımıza dokunup kitap okudular.
Akordu bozuk bir orkestra
kızdı onlara, neşeli şarkılar
söylediler diye.
Gecenin son,
gündüzün ilk saatleri
başladı bir alabanda ateşi,
güneş bulutların ardına kaçtı
ama korkmadı çocuklar,
güneş de korkmadı o zaman.
Gönül çeken bir şey oldu ansızın,
ne çok afsunlu varmış şehirde.
Hepsi çıktılar evlerinden âşıkane,
kırkta yılda bir akan ırmak oldular.
Ah ne güzeldi bilseniz,
izlemek onları.
Panayır yeriydi köklerimizi serdiğimiz park,
çiçek tohumları doluydu genç kızların avuçları,
sokak çocukları bile mutluydu çok.

Biz, şehir meydanındaki ağaçlar,
doluyuz hatıralarla şimdi.
Ölmezlik suyu içtik, hep yaşayacağız
bu hatıraları yaratanların içinde.
Yapraklarını kışın da dökmez umutları çocukların,
ayaz paşa ortalıkta kol gezse bile.

PARŞÖMEN

anla artık deniz bitmiştir ve
içeriye doğru hayat tökezlemektedir
harım kaldım, su şivesini gömer uyluğa
eylülü eksik bir yazdır sonbahar;
kırılır dal ağacına.

divana kalsa kopan baş yeğdir
diyorum nasıl oluyor yan yana çatılan kaşlar
kiminin gözleri yok
ancak ellerin hafızası hep güneyi gösterir.

tanrım ne çok terliyor gökyüzü
bir kez olsun yazılmasın için yan yana yalan;
ağaçlar ormana kaçmıştır.

ne çok gökyüzü
evden sokağa.

ne çok deri.

GEZİ DİRENİŞİ ŞİİRLERİ

EMİR KILLARI

giderken afrika'ya
çocukların üstüne sürüyor emir kullarını
gaz bombaları,
çivili sopaları
ve TV kanallarıyla

kumanya saatleri gecikmiş;
aç yorgun
saldırıyor emir kılları
sürüler halinde
yüreklere ateş,
yaprak inceliğinde çocuklara

nüfus kâğıtları yok hükmünde,
önsevme, önsevişme
hakları ihlal edilmiş polisler
saldırıyorlar nefes almadan korkuyla
amirleri yatıya giderken afrika'ya

imza: 31MayısGezi

BEN ETHEM SARISÜLÜK

çorum'dan banaz'a doğru çiğdemlerin kalbinde
ses ve sessizlik arasında, ıs ve ıssızlık arasında,
boynu eğik başaklar arasında, ben ethem sarısülük
öldürüldüm, öldüğümü de gördüm genç yaşımda.
BEN ETHEM SARISÜLÜK

imza: 31MayısGezi

RAY

kuğulara diyecek sözüm yok
ben her mevsim salkım düşürürüm rüzgârımdan
kime söylenebilir ki fermuarsız örülen saç
yoksa uzaklarda gramofon mu çalar
ve benim hiçbir buğdayım hazirana çıkmaz

hiç olmazsa ellerinden düşür kuraklığımı
ısrarla yosun demek isterdim kalmışlığıma
nedendir raylarımda izsiz bir çift ayak

bağışlayın kuytum adınıza son hece

21.YÜZYILIN ŞİFRESİ ÜRETİCİDE DEĞİL TÜKETİCİDE

Sevil AVŞAR

Çağımızda fethedilmesi gereken bir toprak parçası, bir kale, bir fabrika, bir askeri üs vb... değil, tamamiyle soyut bir mülk: Bilgi... Ve onu taşıyan mikroçipler... Günümüzün tüm ilişkilerini belirleyen temel mülk bilgiye sahip olan, aklımıza gelebilecek bütün kavramları değiştirip dönüştürecek bir gücü elinde tutuyor. Teknoloji, teknoloji üretip teknoloji satıyor 21. yüzyılda... Satılan elle tutulup gözle görülebilen bir şey değil; sanal bir alışveriş söz konusu burada. Mülkiyet kavramı, mülkiyet ilişkileri, yeni teknolojilerin ışığında yeniden tanımlanmayı bekliyor.

Şu anda önümüzü göremiyor olmamız, “Bu günün dünyasını ekonomik ilişkiler belirlemiyor, ekonomi tarihi şekillendirmede ve açıklamada başat öge değil” gibi bir cümle kurmamızı gerektirmiyor. Elimizdeki enstrümanlarla pekâlâ açıklayabiliriz günün ekonomik ilişkilerini... *Emek-Sermaye çelişkisi şekil değiştirse de yakıcı bir ilişki biçimi olarak varlığını hâlâ sürdürüyor. Bakınız Çin... Bakınız Hindistan vb...*

Çağımızın temel üretim araçları mikroçipler, fiber optik kablolar, uzaydaki uydular vb... Dünyanın ihtiyaç duyduğu miktardan çok daha fazla gerçek ya da sanal mal, üretiliyor ve enformasyon teknolojileriyle pazarlanıyor. Olanları sınıf çatışması ekseninde açıklamaya çalışmak 30 yıldır dünyada ne olup bittiğinden habersiz olmak demek. Belki de çatışmaları üretim ilişkileri üzerinden değil, tüketim ilişkileri; küresel patronlar-küresel tüketiciler ilişkisi üzerinden açıklamanın zamanı gelmiştir.

Son zamanlarda her kapıyı açacak bir anahtar buldular: Kimlik... Ne hikmetse kimlik çılgınlıkları hep dünyanın arka bahçelerinden yükseliyor. Çok kimlikli, çok kültürlü ABD ya da AB’de kimse eline silah alıp dağlara çıkmıyor. Anadilde eğitim hakkı dolayısıyla bayrak ve devlet talebi ne tesadüf merkezden değil özenle merkezden uzak tutulan ülkelerden geliyor. İnsanların iyi birer tüketici olmaları, iyi bir tüketici olabilmek için aynı dili konuşmaları, aynı dini kimliğe sahip, aynı cemaatten olmaları gerekiyor. *Safları sıklaştırmak gerekiyor. Ancak safları sıklaştırdığımızda bütün gün, her an, üzerimize boca edilen reklamların muhatabı olabiliriz. Alışveriş merkezlerinde birbirimizin dilini, reklamların dilini anlayabiliriz ve ortak kültürel hassasiyetlerimizi okşayan reklamlar hedefini bulur. Küresel patronlar mallarına alıcı, reklamlarına muhatap aramaktadırlar. Dünya çapındaki sömürüyü gizlemek için bunu; çok kültürlülük, farklı aidiyetlerin temsili, anadilde eğitim hakkı gibi kavramlarla insanları birbirine düşürerek sağlamaya çalışmaktadırlar.*

Biz bu filmi 20. yüzyıl başlarında Sanayi Devrimi sonrası imparatorluklar tasfiye edilirken görmüştük. Küresel sermaye için ulus devlet bu günün ihtiyacını karşılayabilecek bir oluşum değil. Şimdi Enformasyon Devriminden sonra ulus devletlerin tasfiye edilmesi gerekiyor. Mikro milliyetçiliği, mezhepçiliği vb kışkırtarak insanların kutsal anlamlar atfedilen malları tüketmelerini sağlamaya çalışıyor küresel patronlar. Yeni moda, ulus devlet şemsiyesi altındaki kimliklerin ırkçılığını yapmak... Bir fark var ama!... Eski ırkçıların her birinin çok iyi bir üretici olması gerekiyordu;

Nihan IŞIKER

YÜREK YAZITLARI

biz empati nedir bilmezdik gülüm
elimizle yaptığımız oyuncakları
olmayan harçlığımızla aldığımızı
paylaşmayı
kitaplardan öğrenmedik
yüreğimizde yazılıymış meğer

biz empati nedir bilmezdik gülüm
hırçın olabileceğini bir denizin
bir damla ile taşabileceğini
serçenin de bir yüreği olduğunu
kitaplardan öğrenmedik
yüreğimizde yazılıymış meğer

yeni ırkçıların her birinin çok iyi bir tüketici olması gerekiyor...

Küresel çapta üretim yapılmaktadır, ülke bazında değil. Bunun tüketilmesi için mikro devlet en ideal çözüm olarak görülmekte emperyal patronlar tarafından. *Sömürge döneminde doğal kaynaklar yağmalandı; ulus devletler oluşturulurken üretici olmak zorundaki insanların emeği yağmalandı. Şimdi sadık tüketiciler olmaları talep edilen insanların hayalleri, kutsalları yağmalanıyor.* Her dönemde sermayenin getireceği kâr belirliyor ilişkileri. Müslüman, Hıristiyan, Budist, Ateist; Türk, Kürt, Arap, zenci, beyaz olmuş hiç önemli değil; insanlar iyi bir tüketici olup gereğinden çok üretilen tapon mallarına alıcı olsunlar yeter ki.

İki yüzyıldır Osmanlı’nın tasfiyesini bitiremediler. Tarihe saygı duymadan “Arap Baharı” gibi romantik olduğunu düşündüğü bir ismin arkasına saklanmış sermayenin ayak sesleri, Büyük Ortadoğu Projesi tasfiyenin hâlâ devam ettiğinin göstergesidir. SSCB imparatorluğu dağıtıldı, küçük devletçikler oluşturuldu ama onun tasfiyesi de iki yüzyıl sürecek gibi görünüyor. Stratejik önem taşıyan yer altı kaynaklarının önem sırasına göre ilanihaye sürüp gidecek bu oyun. Bu oyunlara şimdi “Maveraünnehir”de oynanan oyunlar eklendi. Show devam ediyor.

Tunus, Mısır, Libya, Yemen, Suriye gibi ülkelere gelince... Bu ülkelere acilen demokrasi gerekmektedir. Petrodollarların adil paylaşılmadığı bu ülke vatandaşlarının iyi birer tüketici olmaları ihtimali çok yüksektir. Uzun süre Osmanlı İmparatorluğu egemenliğinde yaşamış, *feodal ilişkilerin hüküm sürdüğü bu ülkeler acilen modernleştirilmeliydi. Çok büyük bir nüfus küresel tüketici olamıyordu bu ülkeleri yöneten diktatörler yüzünden. Diktatör üretme mevsimi geçmişti artık. Konjonktür gereğince alaşağı edildi diktatörler.*

Sonuç olarak dün olduğu gibi bu gün de dünyanın gidişatını ekonomi ve ekonomik ilişkiler belirlemekte... Bize sunulan dünyada dünya üzerindeki her bireyin eşit tüketme şansı yoksa devletin ve paranın ortadan kaldırılması, insanlığın tek kurtuluş umudu olmaya devam edecektir.

BEKLENTİ VE DEPREM

I-)

okuyucuyu bekliyorum burada. dişlediğim zeytin çekirdekleriyle
dize dize, sayfa sayfa organlarıma dönüşen ciltlerle
okuyucuyu bekliyorum, boşlukları ören gözlerle
hücre hücre nefeslenen ağızımdan haykırarak

oluklarını yordamlarımla doldurduğum korkak ruhum
gövdesi dikenlerle dalgalanan hayat denizi.;
yüz diyorum yüzüyor akıntılar kılavuzu bedenimde
çıkardığım topladığım her ne varsa
içkinliğimle - aşkınlığımla, ve parçalanmış zerrelere geri
dönüp -
benden yine bana sema eden hallerimle...
okuyucuyu bekliyorum burada; bölünenlerim, bölünenlerimle

II-)

toprak kokusuyla bulunuyor yağmurlanan yeryüzü
ana gövdemizdeki kaburgalar ve şakaklar arasında kordonlar
içre
okuyucumuzu bekliyoruz, oysa yüzüme benziyor
bunu gözlüğünü çıkarınca anlıyor
yağmurunu rahmine geri çağırmakta olan düşünceler

okuyucuyu bekliyorum burada. oysa kimi
hiç kimse., hiçbir şey engel değilse artık köklenmeme
yığın yığın harfler üşüşsün bal peteği mezarımın üzerine
içeride kanayan rüyalar, dışarıda savrulan polenler
ve patlayan çekim yasaları...

III-)

okuyucuyu bekliyorum o korkunç güzel yokluğu
uzayan saçlarımla sarmaşık olarak keşelendiği duygularla
kısa ..., kısacık ölümlü bedenlere inat
her bir harfin mevsim mevsim asırlara direndiği tohumlarla
okuyucuyu bekliyoruz, o zamanın
kendine sakladığı kıvrak kalçalı kâhin görücüyü

IV-)

işte böyle ...; deprem olduğunda uykudaydım, rüyada
sanki bir başka uykudaydım, rüyaların çatısındaki yıldızlar
gökyüzünden inmişlerdi baş ucumdaki bir bardak suya
bir bardak suya..., bir bardak suya

bir bardak suya baka baka boğuldum

BÜYÜ

Babam'a...

Nasır tutar bavulunu başka kapılara sürüklenmekten
bir sonraki durağın kendi çatın nasıl olsa

Yolculuk düşüyle hazırolda ayakta, beyaz yakalı yuhinam
havalanmayasın diye
tutarım kollarından
keşfedilecek nice kıta vardır, görülecek hesaplar
gözleri bir bulutsu aydınlık, esrikliği herkesi
kucaklayan
tırtılı seven kelebekler yapan
annemin yanakları ceylandır
babam hep iyi bir avcı

hız problemleri çözer aklımdan, şu dünya
denen havuzun gürültüsünde
boşalan insanlığın bilmeceğini
tamir etmekten gocunmaz ki çoraklayınca toprak
ama ben bilmem hayatın matematiğini
herkesi korurum, yoksula kederlenirim
kahvelere dalarım, kürt halayı çekerim
rakı içerim
kalkan olurum vurulunca
en zayıf halka

Anlamam
bu şairler mısıra üzürlürler
latin amerikaya ağıtlar yakarlar da
dudak bükürler kendi özlerine
uğur değildir çocukları, ceylan hiç
derileri yüzülen
lice'yi bilmezler de paris'te poz verirler
babam beni kucaklar çiçek değil
sivriltip dilimi diken olurum

arthur miller'dan satıcının ölümü'ne
yaraşır bitimsizliği
küçük adam ne oldu sana*'da
hitler karşısında kıravatını dimdik tutan
o koca adam

köy enstitülü bir babanın
solcu oğlu
yunus nadi'dir adı

haritaları gökyüzüne çizilmiş ilençtir, olsun
aydedem bizi oradan da ısıtır
eğilme düşersin, ağlama boğulursun
pencereler hep ıslak ki annemin gözlerinden

yalnız bir çocukmuş başkalarına ağlarken
camgöbeği buğusuymuş saksıda serpilene

ben o babanın
hiç büyümeyen solcu kızı

**Hans Fallada'nın bir oyunu*

GÖZLERİNİN İÇİYLE

Gülen bir fotoğrafı olmalı annelerin
Albumün girişinde göz değiminde hemen.
Kalbinin eğiminde;
Kolyesinin ucunda, sağlamca zinciriyle
Acı yükseldiğinde tutunabilsin diye.

Hem yalnızlık duymaz çocuğu
Yokluğunda annenin
Hem direnir dayatılan acıya
Bütün gücüyle
Çukurunda gamzenin
Tuz biriktirip.

Gebze, 19. 5. 2013

1990...GERCÜŞ.

Konuklarım var diğer ilçelerden meslektaşlarım, sınıf arkadaşlarım.

Gölet'inde gezindik , piknik yaptık dağlarında, bayram kutladık.

Coşkuyla andık Atatürk'ü, Samsun'a çıktık biz Bandırma Vapuru'yla.

Gençtik, bayram bizimdi henüz, bayram gibi yaşadık.

Daha kapıdan girmeden duydum telefonu,uzanıp telaşla ahizeyi kaldırdım.

"Nihayet" dedin, "kaçtır çaldırıyorum, açmayacaksın sandım".

"Gezdik annem "dedim, "Biraz da çocuklaştık"

Güldün.

"İyi yapmışsın" dedin, "Ben seni sevdiğimi söylemeye aradım."

Annem... Güzel kadını.Güldük karşılıklı.

Ben seni daha da çok sevdiğimi söyleyip kapatacaktım..."Ben ararım" demiştim.

"Dur"dedin, "kapatma hemen".

"Taksi çağırdık, hastaneye gidiyorum da, sesini duyayım istedim, gülüşünü duyayım, sevdiğimi unutma sakın."

Annem, güzel annem unutulur mu sevgin, doyasıya yaşadım.

Durdum, içimde bir sızı, "İyisin ama değil mi?"dedim, "Niye yatıyorsun ki hastaneye yeniden?"

"Tansiyonumu ayarlayacaklar" dedin, "Şekerim de yüksek, hem diyaliz için de evden gitmekten bıktım, bir arada çıkacak hepsi işte."

"Tamam." demiştim sana, "sen iyileşmene bak, ben iyiyim , merak etme" demiştim," her akşam ararım."

Aradım.

Her akşam... Önce zar zor geliyordun telefona... Gelemediğinde selamını iletliyordu telefonu açan hemşire sana ya da başında bekleyene.

Sonra bir gece hiç açmadılar o telefonu, santral bağlamadı geç oldu, yasak saatte diye... Yalvardım, "iyi mi birisi söylesin" diye. Tuttu "iyi değil" dedi birisi. Ağabeyime ulaştım, ablama ulaştım gecenin ikinci yarısı devrilmişti kalbime.

Söyleyin dedim, "öldü mü, gizlemeyin benden"... Sağ dediler ikisi de, biraz ağır... Gelebilirsen gel.

Gercüş, küçücük bir ilçe. Uçan taksi devri değil, taksisi yok gerçekte.

Batman'da havaalanı yok, Diyarbakır'da uçakta yer yok; oralara ulaşabilsem bile bir şekilde...

Midyat üzeri uçurdu beni bir taksi, Diyarbakır'a kadar; ilk otobüse binebileyim diye konvoy yasakları kalktığı ilk güneş saatinde.

Ben on iki otobüsüne bindim, sen geleceğimi duyunca bir gülümseme takmışsın gözlerine...

"Hoşçakal" demiş ablam gülümseyen yüzüne sıcak öpücüğüyle bir saat öncesinde.

Ve bir damla düşmüş gözünden ağabeyimin gamzenin çukuruna.

Ben.. tam on altı saat sessizce döktüm gözyaşlarımı, geldiğimde kurumuştum içim...

Buz kesmişti ellerim, kan oturmuştu avuçlarıma, dişlerimi sıkıktan ağrıyıyordu çenem.

Artık ben bende değildim, başkasıydım belki de.

Morg ve hastane.

Defalarca orda başka ölümlere baktım ben, başka acılara tanıklık yaptım, "sabır" dedim otopsi bitiminde, "sabır...Sizin acınızı alır, dayanın." Çılgılık çılgılığa ağlamak isteyenler bile ağlayamazdı, çünkü orada henüz kendilerine ait değildi ölüm, çünkü ben vardım, iyi insandım, ama bir anlamda devlettim, devletin "mahkeme duvarı"ydı o otopsi sırasındaki duygularımı dışa yansıtmayan suratım, çünkü işini eksiksiz yapmaya çalışan ve üzüntüyü duygusuzluk maskesine saklayıp, ta içine atan bir Cumhuriyet Savcısı'ydım.

Acıyı kaynağıyla sona erdirecek güç elimdeydi sanki, onlara "faily arıyoruz" derdim, "bulundu" derdim, "yargılanacak" derdim; "Devlet cezasıyla sağlayacak adaleti"... Susardı bakışları insanların. İnanmazlardı, anlardım.

Ben uzaklaşırken duyardım ağıtları, çılgınlıkları duyardım uçurumlara dolan.

Bilirdim, o uçuruma dolan çılgılık bitmeyecek hiç, o acı kendini yineleyecek her yankısında.

Yirmi üç yıl oldu annem, seni özlemlerle anıyorum, gülümseyen yüzünle, sesinle anıyorum, bize bıraktığın ağıtlarınla...

Ama ben çılgılığımı uçuruma değil seni alma karşılığı morga bıraktım; sıcacık gülüşünü aldım yanıma o dudak kıvrımından.

Acımın buzunu besliyor acım, direncimi artırıyor buzdan uçurum; üşüsem gülen gözlerin karşımda, üzülsem okşuyorsun o bakışınla.

Gebze, 19. 5. 2013

- Ünsal Çankaya

Necati ALBAYRAK

KOMŞUM KÜLÜNDEN

(ünsal çankaya için)

ceviz kabuğu
boşaltıyor içini
kırılmış çünkü

taşa yordum geçmiş
ayna buldum kendime

komşum külünden
doğsun diye muhabbet
kapıma geldim

kulpu eşik terazi
kalbim ovsam söz ile

girdim hanene
ağırlandım kefende
toprağa erdim

suya ödünç hüznün ki
gözlerime dolmuş

kuş ve dut noksan
hafifler mi dalları
güzde ağacın

cemre olup karlara
çöken ateş bizdense

geçici işte
arada kalmaları
yağmurların da

havanın nabzını şu
rüzgârlar mı tutuyor

düşen son yaprak
bahçemin suskunluğu
yüksek perdeden

sesime sesi değer
gömütlükten annemin

Mert ÖZTÜRK

BİR DÜŞTÜK BİZ

kitabın sonunda pelür bir kâğıt
“bir düştük biz” yazıyor o kadar
ne tarih var ne devamı
kısacık ,
çengelli elyazınla
belki de gelişigüzel karaladığın
onlarca yılın kaçağı dokuz harf
defalarca baksam da
sadece “bir düştük biz” diyen
tıpkı sen gibi
inatçı ketum dokuz ihtiyar

Onurcan ÇAKIR

21

uçlu bucaklı saatler kordonda yürürken sonrası lodos
tahminen sıcak bir rüzgâr
turkuaz sence mavinin bir tonu gözlerin bence gri kazağında
yeşilin
sessizlik yazın olmuş bir kalp kırıklığının tolere edilemeyen
yan etkisi
ellerin beyaz ellerin saydam ve tırnakların
kömür sobası ölümleri seçenekler içinde en gözdesi isten
biraz kararın uzun parmaklarında
ebeveynlere benzeme korkusu değiş tokuş edilen fobi bir
alman pastanesi zincirinde
konuşmalarımız aslında yazılı olarak çantadaki hediye
paketli kitapta hazır bulunuyor
çelik aynalar kırılmış ve düzleştiricilerle hislerime şekil
veriyorum senden ödünç aldığım
ingiliz ve amerikanların dilleriyle harcanmak istenmeyen
vakitlerde
ağızdan çıkacak kelimeler yirmiliklerin yamulttuğu alt
dişlerime takılıp geri dönüyor
beynim kötü öyküler kurguluyor beş saniye sonra yok olacak
okunmadan
bana siz diyorsun oysa bu bir bahar akşamı değil
soğanlardan çıkan nergisler özel bir anlam taşımaya da güzel
kokuyor
son söylediklerinin yarısını dinliyorum dinlediklerimin
yarısını anlıyorum

Niyazi Mete GÜRGAN

MARŞ MARŞ

Ve sağ ve sol ve sağ
Başlamadım henüz derdimi
Anlatmaya.
Ve aynalar bir adım bir adım
Daha
Derinliğinde bir sen bir ben
Hâlâ.
Şimdi korkusuz gölgeler
Her gölgenin elinde hançer
Her hançerin ucu keskin
Keskinliğinde kelimeler.
Sen
ben
sol ve sağ.
Sonu görünmeyen yollarda
Sorularım cevapsız
Cevaplarım anlamsız
Derisi soyulmuş ölü gibiyiz
Hayatta.
Nabızlarımız düşük
Sevinçlerimiz yitik
Adımız da anılmayacak
Hattâ.
Üstüne bir de gamsız
Şarkılar söyle haydi
Fa ve sol ve fa.

Osman Serhat ERKEKLİ

- ▲ Meyhaneciler ruh mühendisleridir.
- ▲ Önem verdiğimiz kişileri hem severiz hem de korkarız onlardan.
- ▲ Tanrıyı zekiler hatırlatır ama aptallar da hatırlatır. Saflar daha çok hatırlatır.
- ▲ Ev yalnız iken “in”, iki kişi ile yuva olur.
- ▲ Unutmak bir suç değil de bir kusur belki. Beynin kusurlarını üstlenmiyoruz.
- ▲ Yırtılıp yeniden yapıştırılan bir kâğıt daha değerlidir nedense.
- ▲ Aptalların kulaklarında bir kusur var gibidir.
- ▲ Seni tasvip etmiyorlar ise belki onlar haklıdır.
- ▲ Para cennete giremez. Ama gülün cehennemde yanmaması için sebep yok.
- ▲ Beklemek hayata aykırı. Rüyalarda bekleme yok.
- ▲ Ölülerin dini yoktur.
- ▲ Tanrı başladığı işi bitirmiyor. Oysa insan eliyle yaratılan eserlerdeki bitmişlik bir aczin ifadesi.
- ▲ Dünkü çocukların muktedir oldukları yerde köle olmak yeğdir.
- ▲ Şimdiki gençler güneşe tükürüyorlar.
- ▲ Yeni bir insanla bazen bir dünya açılır ama birkaç dünya kapanır. Her yeni adım bir tercihtir.
- ▲ Mumun içinde karanlıklar vardır.
- ▲ Hayattan fazla şey bekleme. Ölümünden hiçbir şey bekleme.
- ▲ İletişim kurmuyorsan yoksun demektir.
- ▲ Evren bu kadar büyük bir tesadüfe yaratılış mucizesine layık mıydı sanmıyorum. Ama sunduğu çeşitlilikle sonradan layık olduğunu gösterdi.
- ▲ Bütün hayvanlar dünyayı kendileri için yaratılmış sanıyor olmalı. Belki de her biri kendileri için birer eşref-i mahlukat.
- ▲ Sevil Avşar diyor ki: Dünyaya minnet duymayanlar ancak tanrılardır.
- ▲ Doğumumuz ütöpik bir dünyaya oluyor diyor arkadaşım Tuncer Uçarol; bu dünya ütöpik bir dünya diyor.
- ▲ Yine Tuncer Uçarol kendini bir toprağa bağlı hissetmeyenlerin mutlu olduklarını sanmıyorum diyor.

BİR NAR AĞACI DİKMİŞ HÜSEYİN
GÖL KENARINA, ERCİŞ’TE
ASKERKEN

benden önce de benden sonra da
yamalıymış her şiiri, cebi delik asker parkası
tam ortasında düğün alayının
halay bilmeyen bir duruşla, acemi
üç öğün karavana, üç öğün turkuaz
eğri bakışına tanık yüce Süphan’ın
başında kardan külah, boynunda nakış nakış erguvan

duyumsamasa çiçekleri öksüz kentleri
her şafak vakti çaktığı silahıyla
Gölün mavi, Erciş’in yeşil, kumsalın gri taşını
boynunda biriktirmiş, gözlerine saklamış tüm incileri
belki de bilmediği bir nar ağacından
neden tüm orduya yetecek nar topladığını

işte bir öğlen vakti
bir şairin koynunda sakladığı nar
yere düşüp saçılınca kıpkızıl taneleri
öğlenin öğlen, sabahın sabah
akşamın akşam olmadığını çoktan anlamış

elinde açan çiçeklere her gün bir acı nakış daha eklemiş
kaf dağını çoktan aşmış bir bilgelikle
meczip bu şaire Hüseyin’in neden Kerbela’da
susuz kaldığını anlatmak olan hüneri

bir gün Erciş toz toprak içinde kalınca
yıllar önce diktığı nar ağacına
yaralı yüreğinden akıttığı yaşlarla
bilmeden fark etmiş her gün suladığını

ah benim güzel ağabeyim
sen dediydin ki
“Ben akarsuları bir bir bitiren denizin kendisiyim
Şiirlerim yıldırım balığı, ötüşüm deprem tetikli
Hadi hep birlikte farları yakıp söndürelim” *

25 Kasım 2011

*Hüseyin Peker, Fosforlu İplik şiirinden.

Yayın Yönetmeni	: Ramis Dara	Katkı Payı	: 25 TL.
Prodüksiyon	: İhsan Üren, Z. Ersin Erdem, Yalçın Oğuz, Halim Çiftçi.	Posta Çeki ya da Banka hesabı:	Ramis Dara adına açılmış; 6025702 numaralı Posta Çeki hesabı ya da Garanti Bankası Mudanya şubesi (1050) Hesap No: 6989317 IBAN: TR 35 0006 2001 0500 0006 9893 17
Yayın Adresi	: İncirdibi Sok. Baysan Sitesi No 6 C Blok D. 7 Güzelyalı – BURSA	Baskı	: Akın Erim Matb. Hocalizâde Cad. 7/27 Setbaşı – BURSA
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü	: Tülâ Elal Muş (Barış Mah. Adalet Sok. Adaletkent Sitesi H Bl. D: 3 Nilüfer – BURSA)		
Yazışma Adresi	: PK 68 16361 Ulucami – BURSA		
Yayın Türü	: Yaygın süreli yayın. ISSN 1305 – 7685		
E- Posta	: akatalpa@hotmail.com		

Ocak 2000’de Bursa’da Ramis Dara, Melih Elal, Serdar Ünver, Ali Özçelebi ve arkadaşları tarafından kurulan şiir ve eleştiri ağırlıklı aylık edebiyat dergisi Akatalpa (www.akatalpa.org), şair ve yazarlarının başışladıkları telifler ve bazı şiir dostlarının sürekli katkısıyla yayımlanmaktadır.

